

DE STILLE WEDUWE

Voor Lars en Andreas

Geschokt deed ik een stap achteruit, zwiingend probeerde ik te begrijpen wat er net was gebeurd. Ik stond als verlamd en keek naar het bloed dat in slow motion over de grond vloeide en tussen de kieren van de versleten planken sijpelde. De stilte bulderde in mijn oren terwijl ik naar de stofdeeltjes keek die langzaam schitterden in het licht van de ramen.

Mijn dag was al vroeg begonnen en de zon stond nog laag aan de hemel toen ik boven mijn ochtendkoffie zat te bedenken wat ik die dag zou gaan doen. Er waren goede dagen. En er waren slechte dagen. Het voelde alsof dit een goede dag zou worden.

Al na de eerste slag wist ik dat ze niet meer bij bewustzijn was. De adrenaline van de ruzie joeg door mijn lichaam en de spieren in mijn armen trilden – maar toch sloeg ik nog een keer.

Een geluid buiten achter het huis bracht me weer bij mijn positieven. Ik raapte snel de zware snijplank van de vloer. Het was verrassend dat er zoveel bloed uit het koperkleurige haar vloeide terwijl de snee achterop het hoofd niet eens zo groot leek.

Buiten hoorde ik een auto voorbijrijden. De gewone dagelijkse geluiden keerden langzaam terug en ik besepte dat ik weg moest wezen. En snel ook. Ik nam niet eens de tijd om mijn sporen te verwijderen. Op de een of andere manier kon me dat niet eens wat schelen. Ik verliet het hotel met de snijplank onder mijn arm. Het voelde alsof het allemaal voorbij was. Nu kon ik eindelijk rust vinden.

‘Ik ken geen enkele naam van deze lijst,’ tierde Louise Rick terwijl ze het blad voor Søren Velin op tafel smeed. ‘We hebben al anderhalve maand over deze nieuwe mobiele afdeling gesproken. We hebben ideeën uitgewerkt, we hebben oeverloos overlegd. En we waren het met elkaar eens. Maar waarom hebben we verdomme dan al die moeite gedaan als jij toch alleen maar een paar restjes schraapt van allerlei politiedistricten en dit gewoon mijn nieuwe team noemt?’

Ze was zo boos dat ze bijna wegliep, maar ze wist zich te beheersen en legde langzaam uit:

‘Niemand van deze mensen kent elkaar. Niemand heeft eerder met elkaar gewerkt. Dit zijn toch geen voorwaarden om elkaars sterke punten te kunnen benutten? We waren het hier toch helemaal over eens dat dit niet mocht gebeuren?’

Haar allereerste maatje van de afdeling Moordzaken trok zijn schouders op. Søren Velin was de laatste paar jaar opgeklommen binnen de Rijkspolitie. Hij was een van degenen die het plan hadden bedacht om een nieuwe mobiele opsporingseenheid op te richten, ter vervanging van de oude mobiele rechercheafdeling, die al lang geleden was opgeheven. Na het mislukte onderzoek naar de moord op een jonge tiener in Korsør was de druk om de zaak op te lossen op Velins schouders beland. En zo had hij toestemming gekregen om een speciale eenheid op te richten, een bijzondere recherchegroep die op verzoek uit kon rukken om de twaalf landelijke politiedistricten te ondersteunen bij bijzondere en ernstige zaken. In het dagelijks gebruik werd de mobiele opsporingseenheid

Politiedistrict 13 genoemd, afgekort P13. En Louise was aangewezen om de eenheid te leiden, die door het hele land moest helpen bij het oplossen van zaken die te maken hadden met criminaliteit gericht tegen personen.

‘Je weet net zo goed als ik dat de regering het mes heeft gezet in de Rijkspolitie, zodat die nog maar half zo groot is. De zaken zijn veranderd.’

‘Je kan mijn rug op,’ snauwde ze. ‘Ik heb mijn baan als chef Moordzaken opgezegd om jouw nieuwe mobiele opsporingseenheid te leiden, en juist nu P13 eindelijk realiteit is geworden en we klaarstaan om uit te rukken, ga jij lopen mierenneuken op een postzegel en trek je alles weer terug wat je beloofd hebt.’

‘Nu moet je ophouden,’ zei hij terwijl hij verzoenend zijn hand naar haar uitstak.

‘Zoek maar iemand anders,’ antwoordde Louise terwijl ze naar de deur liep.

‘Ze zitten op je te wachten in Odense.’

‘Nu zal ik jou eens wat zeggen!’ Ze draaide zich met een ruk om en liep in een paar snelle passen naar hem toe tot vlak voor zijn gezicht. ‘Ik heb deze baan niet aangenomen om te mislukken, of als een soort smoes om niet thuis te hoeven zijn bij mijn zoon en de andere mensen van wie ik hou. Ik heb deze baan aangenomen omdat ik erin geloof dat ik een verschil kan maken en eraan bij kan dragen om het percentage opgeloste zaken te verhogen. Dat ik de politiedistricten kan helpen die vastlopen in hun onderzoek. Maar het is verdomme niet iets wat ik in mijn eentje kan doen. Het is altijd de bedoeling geweest dat we een klein team zouden vormen met de allerbeste mensen. De oude mobiele rechercheafdeling was tien keer zo groot als wat jij me in het vooruitzicht hebt gesteld. Het budget was ook heel anders. En ik heb ermee ingestemd dat we gebruik zouden maken van de lokale forensische technici en gerechtelijk artsen en dat het nog te vroeg was om een speciale aanklager aan onze eenheid te koppelen. Maar ik wil verdomme wel de top hebben, de allerbeste

rechercheurs, en niet de zielige restjes die politiedistricten uit het hele land liever kwijt dan rijk zijn.'

'Je hebt een afspraak met Grube in Odense, hij zal je wel inwijden in de sterke en zwakke kanten van de mensen,' zei Velin rustig.

Louise schudde haar hoofd terwijl ze hem aankeek.

'Al anderhalve maand hebben we het hierover gehad,' herhaalde ze met dreigende stem. 'We hebben zorgvuldig uitgewerkt hoe we dit kunnen laten slagen, zodat deze mobiele opsporingseenheid uiteindelijk een vaste plaats kan krijgen. Op deze manier creëren we een nationale rechercheafdeling waar we trots op kunnen zijn. En nu laat je het vlak voor het eind afweten.'

Hij kon haar geen weerwoord meer geven want ze was zijn kantoor al uit gelopen. Hij had gelijk op het punt dat niemand had kunnen voorzien dat de Rijkspolitie getroffen zou worden door een politieke bezuinigingsronde, terwijl zij bezig waren om het fundament te leggen van de nieuwe mobiele opsporingseenheid. Ze hadden ook niet kunnen weten of ze op de langere termijn nog onder de Rijkspolitie zouden vallen. Het hing er helemaal van af hoe de wind stond wat betreft de budgetten die de politie naar verwachting toebedeeld zou krijgen. Maar feit was dat de eenheid niet was afgeschaft. En Louise was nog steeds de leider, dus liep ze rechtstreeks van Velins kantoor naar de garage in het politiebureau om de civiele politieauto op te halen die voor de nieuwe opsporingseenheid ter beschikking was gesteld.

Terwijl Louise op Velins kantoor zat, kwam er diezelfde ochtend een telefoontje binnen met het verzoek tot assistentie. Het slachtoffer was een 38-jarige hoteleigenaresse uit Tåsinge. De vrouw was een etmaal eerder gevonden op de vloer in het restaurant van het hotel. Ze was vermoord. Een buurtbewoner had om 10.48 uur gebeld met de alarmcentrale.

Meer wist Louise niet, er hadden zich nog geen getuigen gemeld. De politie in Odense en Svendborg ging ervan uit dat het roofmoord

zou kunnen zijn, maar ze waren er tot nu toe nog niet in geslaagd om te rapporteren wat er uit het hotel was gestolen.

‘Ben je thuis?’ vroeg ze toen Jonas meteen de telefoon opnam.

‘Nog niet,’ zei haar pleegzoon. ‘Maar ik heb met Eik afgesproken dat ik net zo goed bij hem kan slapen zolang jij weg bent.’

Louise had hem een berichtje gestuurd zodra ze wist dat ze naar Tasinge moest.

‘Nee,’ zei ze kortaf, ‘dat gaat niet. Je blijft thuis om voor Dina te zorgen.’

Ze hoorde zelf meteen hoe hard het klonk. Hun dove labrador vond het prima om door Melvin verzorgd te worden, maar hun onderbuurman had het op dit moment zelf heel druk, omdat zijn vriendin Grete Milling in bed lag met een zware longontsteking. De twee oudjes hadden het zwaar door de ziekte. De ontstekingswaarden in haar bloed waren veel te hoog en ze had een paar dagen in het ziekenhuis gelegen, maar was vervolgens weer naar huis gestuurd terwijl het voor iedereen duidelijk was dat ze nog steeds erg verzwakt was. Het kostte Louises 79-jarige onderbuurman erg veel moeite om voor haar te zorgen, hoewel hij probeerde daar niets van te laten merken.

‘Ja maar ik neem Dina gewoon mee naar Eik, dat heb ik toch al eens eerder gedaan,’ protesteerde Jonas. ‘Ze kan het goed met Charlie vinden.’

Ja, dat kon Louise zich wel voorstellen. Het zou zeker wel gezellig zijn met Eiks grote Duitse herder, een gepensioneerde politiehond van enorme omvang, hun eigen Dina en Jonas, en met Eiks dochter Steph en Eik zelf in zijn kleine studio in de Sydhavn. Louise werd overspoeld door een enorm gevoel van tegenzin. Ze had Eik nog niet gezien sinds hij terug was van de reis.

Het verlof van zes maanden waarin ze er samen op uit waren getrokken. De droomreis met hun twee grote tieners, die hun nieuwe samengestelde gezinnetje samen had moeten smeden, maar in plaats daarvan Louises hart had gebroken. Ze had zowel verdriet als woede

gevoeld toen Eik haar vertelde dat hij zich toch nog niet klaar voelde om te trouwen, hoewel hij degene was geweest die haar het aanzoek had gedaan.

‘Jij blijft thuis,’ besliste Louise. ‘Melvin heeft je hulp nodig, hij is niet sterk genoeg om in zijn eentje voor Grete te zorgen, als zij in bed ligt.’

Het bleef stil aan de andere kant.

‘Het wordt vast gezellig,’ ging Louise verzoenend verder. ‘Jullie kunnen gaan puzzelen of geschiedenisboeken lezen. Jullie hebben het altijd gezellig met elkaar.’

‘Mam, ik ben al zeventien!’ onderbrak hij haar.

‘Maar, ga dan wat van die muziek maken waar je altijd zo gek van bent,’ stelde ze voor. Het raakte haar nog steeds als hij haar mam noemde. Jonas had vanaf zijn twaalfde bij haar gewoond en ze waren een eenheid geworden. Hij was haar familie geworden, maar Melvin, die op de etage onder hen woonde, maakte ook deel uit van die eenheid. Ze begreep dat Jonas hem als zijn opa beschouwde, dus ze wist heel goed dat ze erop kon aandringen dat hij thuis zou blijven.

‘Ik ben al een tijd geleden gestopt met muziek maken,’ antwoordde hij stilletjes.

Er viel een stilte, maar Louise gaf niet toe. Ze kon het niet uitstaan dat hij liever naar Eik wilde gaan.

‘Jullie verzinnen wel iets leuks om te doen,’ zei ze toen. ‘Jullie kunnen bijvoorbeeld ook gewoon bij elkaar gaan zitten. Hij heeft je ontzettend gemist toen jij op reis was.’

‘Oké,’ kwam er ten slotte. ‘Ik blijf hier met Dina en ga Melvin wel helpen, misschien kan ik wat te eten voor ons halen en kunnen we een film kijken.’

‘Precies,’ zei Louise, het voelde alsof ze deze ronde had gewonnen van Eik. ‘Ik ben nu onderweg naar huis om wat spullen te pakken, maar ik heb geen tijd meer om Dina uit te laten. Ze zitten in Odense op me te wachten en ik kom waarschijnlijk in de avondfile te staan, dus ik moet snel weg.’

‘Ik laat haar wel uit,’ zei hij zonder morren, en opnieuw was ze ontroerd. Dit was een strijd die ze nooit had hoeven voeren. Jonas had zich altijd aan de belofte gehouden dat hij haar uit zou laten, vanaf het begin dat de blonde labrador bij hen kwam wonen.

‘Je krijgt een IT’er van mijn afdeling,’ zei vicecommissaris Grube toen ze in een nietszeggend kantoor in Odense tegenover hem zat. Het was de eerste keer dat Louise hem ontmoette en haar eerste gedachte was dat hij geen overweldigende indruk maakte. Nu deed hij net alsof Politie Funen op het punt stond om P13 een cadeau van onschatbare waarde te schenken in de vorm van een 31-jarige rechercheur.

Toen Louise bij het politiebureau in Odense aankwam bleek dat zij als enige aanwezig was van het team dat Søren Velin voor haar bij elkaar had gesprokkeld.

Geïrriteerd schoof ze haar stoel onnodig hard tegen de tafel aan. En nu bleek de eerste van het team een jonge Zweedse vrouw te zijn die verantwoordelijk zou worden voor alle digitale informatie, telefoonverkeersonderzoeken, zendmastonderzoeken en bewakingscamera’s – als er überhaupt al camera’s aanwezig waren op Tåsinge, want dat kon Grube haar namelijk niet echt vertellen.

‘Wat voor ervaring heeft ze?’ vroeg Louise terwijl ze zijn grijze slapen en vermoeide blik bestudeerde. Ze probeerde neutraal te blijven klinken.

‘Lisa Lindén is een van de besten. Ze komt bij de politie Midden-Jutland vandaan. Het is me anderhalf jaar geleden gelukt om haar binnen te hengelen. Het is tenslotte geen geheim dat we in deze stad nogal te kampen hebben met bende- en drugsproblemen.’

Nee, dat was inderdaad geen geheim meer, dacht Louise. Het was een van de dingen waar Odense binnen politiekringen berucht om was.

‘Spreekt ze Deens of alleen maar Zweeds?’ vroeg Louise. Ze was nu al bang voor wat er verloren zou kunnen gaan als Lindén verantwoordelijk zou worden voor het afluisteren.

Hij keek haar niet-begrijpend aan, maar knikte toen langzaam.

‘Natuurlijk praat ze Deens, ze komt uit Holstebro. Ze is opgegroeid in Herning, maar ze woonde in Holstebro toen ik haar overhaalde om naar Odense te verhuizen. Nu woont ze in Ringe met haar vriend. Die ook rete-Deens is, als dat zo belangrijk voor je is.’

Touché, dacht Louise. Ze waren nu al verkeerd begonnen en dat kwam vooral door haar. Ze herpakte zich. Maar de teleurstelling dat alle gedane beloftes nu uitdraaiden op een samenraapsel van mensen dat zij moest doen slagen, overschaduwde de blijdschap die ze in eerste instantie had gevoeld toen ze hoorde dat de mobiele opsporingseenheid werd opgeroepen om te assisteren. En ze kende zichzelf goed genoeg om te weten dat de teleurstelling vooral voortkwam uit één ding: ze was ontzettend bang om te mislukken, om niet goed genoeg te zijn en om niet in staat te zijn haar eerste zaak op te lossen. Faalangst.

Ze merkte ineens dat Grube tegen haar aan het praten was terwijl zij nog bezig was met haar eigen gedachten.

‘Lange,’ herhaalde hij geduldig. ‘Hij komt uit Noord-Jutland. Erling belde net voor je aankwam en vroeg of jullie elkaar hier zouden ontmoeten of dat hij op Tåsinge aan zou sluiten.’

‘En wat is het profiel van Lange?’ vroeg Louise. Ze leunde voorover op haar stoel, vastbesloten om haar negatieve houding te laten varen.

Grube vlocht zijn vingers in elkaar en keek even op de papieren die voor hem lagen. Het leek niet of hij van plan was om de tekst echt voor te lezen, maar het was meer alsof hij ervoor wilde zorgen dat de woorden er goed uit kwamen.

‘Hij is goed in details. Hij ziet alles en hij begrijpt wat de forensisch technici hebben gevonden. Bovendien herinnert hij zich alles wat mensen hem hebben verteld.’

Louise knikte. Ze moest toegeven, dat was goud waard. Die keer dat zijzelf was uitgeleend aan de vorige mobiele opsporingseenheid, was er behalve een IT’er ook een bureaumedewerker geweest die

alle rapporten beheerde en die een algeheel overzicht had over de zaak. Er was een rechercheur bij die zich richtte op de verhoren en ondervragingen, en er was ook iemand die zich bezighield met de familie. Daarbovenop was er nog een heel team van forensisch technici aanwezig, plus iemand die zich alleen maar bezighield met de plaats delict.

‘Dus Velin en jij hadden bedacht dat hij zich zal richten op de ondervragingen en de plaats delict,’ concludeerde ze. ‘Wie zit er dan op de familie?’

‘Dat ben jij,’ antwoordde hij op een manier alsof dat volkomen vanzelfsprekend was. ‘En jij doet de forensisch technici uit Fredericia.’

Ze zwegen even en Louise zat te wachten tot hij verder zou gaan, maar er kwam niets meer.

‘En wij zullen ons natuurlijk bezighouden met degenen die bellen,’ zei hij vervolgens en hij slaagde er opnieuw in om het te laten klinken als een gunst.

Ze knikte. Het was een vereiste dat er iemand was die de tips onderzocht die over de zaak binnenkwamen. Iemand die het overzicht had en in staat was om te beoordelen welke tips serieus genomen moesten worden en nader werden onderzocht. En het was belangrijk dat het één persoon was en niet tien verschillende.

‘Betekent dit dat er geen bureaumedewerker in de eenheid wordt opgenomen maar dat jullie alle rapporten van hieruit bewaken?’ vroeg ze terwijl ze hem aankeek.

Hij knikte.

‘Dat is voor iedereen het makkelijkste.’

‘En die persoon rapporteert dan dagelijks aan mij, of hoe had je gedacht dat alles gecoördineerd zou moeten worden zodat we geen informatie verliezen?’

‘Er wordt direct aan mij gerapporteerd, en dan sorteer ik de informatie en geef aan jou door wat relevant is,’ antwoordde hij.

Ze wilde protesteren maar hield zich in.

‘Wie zit er nog meer in het team?’ vroeg ze. ‘Komt de rest van de